

M. I. ULJANOVA

LEPOAIKOINA

Kun alkukesästä 1918 heräsi kysymys, missä vietettäisiin lepopäiviä, V. D. Bontš-Brujevitš ehdotti Vladimir Iljitšin käyttöön Tarasovkassa sijaitsevaa huvilaansa. Siellä oli kaksi vapaata huonetta pienen huvilarakennuksen toisessa kerroksessa, aivan sen talon vieressä, missä asui Vladimir Dmitrijevitsin perhe. Ruokailu piti järjestettämän heillä.

Lenin-instituutissa on tallella seuraavansisältöinen kirjelappu, joka on todennäköisesti kirjoitettu jossakin istunnossa (Vladimir Iljitš noudatti tavallisesti sellaista tapaa eikä sallinut istunnoissa lainkaan melua tai juttelua):

- 1) Kuinka ovat asiat huvilalla?
- 2) Voiko sinne mennä ensi sunnuntaina?
- 3) Kaksin vai kolmissin?
- 4) Voiko vaatia autoa odottamaan *siellä*?

Vladimir Dmitrijevits oli vastannut myöntävästi näihin kysymyksiin mainiten, että hän oli jo antanut määräyksen vuodevaatteiden ym. lähettämisestä.

„Ostin perunaa. Maito ja rahkapiimä on erinomaista, on muutakin ruokatavaraa”, hän lisäsi.

Niinpä huvilajuttu oli järjestyksessä. Mutta V. D. Bontš-Brujevitšin vieraanvaraisuudesta huolimatta kävimme huvilalla vain pari kolme kertaa. Vladimir Iljitš nimittäin vietti lepoaikansa mieluummin täydellisessä yksinäisyydessä.

„Täällä on ihana lomailta,— uintia, kävelyretkiä, ihmisettömyyttä, toimettomuutta. Minulle on kaikkein parasta seurapuute ja toimettomuus”, kirjoitti hän äidilleen Seivästästä (Suomesta), missä hän oli kesällä 1907.

Mutta Tarasovkassa oli melko paljon väkeä. Tavallisesti lähdimme tosin aamusta yksin kävelylle metsään ja kuljimme mahdollisimman kauas välttääksemme tuttavien tapaamista ja alati syntyvää keskustelua, josta Vladimir Iljitš sai kylläkseen

kaupungissakin. Mutta ei ihmisiä kuitenkaan voinut välttää tapaamasta — aterioilla, teenjuonnin aikana yms. Eikä Vladimir Iljitš tullut saaneeksi kunnollista lepoa. Kaikkein suurin paha Tarasovkan huvilalla olivat kuitenkin hyttyset, joita Vladimir Iljitš ei sietänyt lainkaan. Ikkunoissa ei ollut verkkoja, ja niitä lensi esteettömästi sisään, niin että „mon repos'mme” pieni huone oli täynnä surinaa. Ja yritettyään kerran turhaan saada yöllä unta Vladimir Iljitš karkasi aamun sarastaessa huvilalta kaupunkiin, eikä Tarasovkan matkoja sen koommin tehty.

Toista huvilaa ei ollut, ja saadaksemme hengittää vapaina päivinä raitista ilmaa pidimme sen jälkeen säännöllisesti tapana ajaa edes muutamaksi tunniksi kaupungin ulkopuolelle ottaen voileipiä evääksi. Kävimme sillä tavalla monella eri suunnalla, mutta pian Vladimir Iljitšin mielipaikaksi tuli Moskva-joen rannalla lähellä Barvihaa sijaitseva metsikkö. Valitsimme rauhallisen paikan kummulta, mistä avautui laaja näköala joelle ja lähi seudun pelloille, ja oleilimme siellä iltaan saakka. Vladimir Iljitšin autonkuljettaja tov. Gil asettautui autoineen lähistölle — Vladimir Iljitšillä ei ollut silloin vartijaa. Opimme tuntemaan sen paikan jo hyvin tarkkaan ja tiesimme, missä kohtaa oli „mon repos'mme” vievällä kylätiellä sellainen silta, joka kesti auton.

Tiesimme sen tosin vasta erään surullisen kokemuksen jälkeen — eräs pieni silta kärsi hieman raskaan auton ajaessa sen yli. Mutta Vladimir Iljitš pysäytti heti auton ja pyysi korjaamaan sillan kuntoon, sikäli kuin oli mahdollista.

Ajaessamme kylän halki automme luokse juosta kipitti toisinaan kokonainen parvi valkopäisiä talonpoikaislapsia pyytäen päästä „ajelulle”. Vladimir Iljitš, joka piti kovasti lapsista, pyysi Giliä pysäyttämään, ja hälisevä, riemuitseva lapsijoukko täytti auton äärimmilleen. Kilometrin tai puolentoista päässä lapset nousivat autosta ja juoksivat takaisin kylään päin iloisesti hუudellen.

Niin alkeellista kuin senkaltainen lepo olikin — siihen aikaan oli vaikeaa ajatella jotain muuta — jäi siitä meille kaikille oikein hyvä muisto, ja kotiin palasimme aina virkeinä ja tyytyväisinä.

